

En renæssance for menneskeheden eller en nedsynkning i malstrømmen

26. august (EIRNS) – Edgar Allen Poes novelle, "A Descent into the Maelstrom" (En nedsynkning i malstrømmen), en videnskabelig undersøgelse af de ændringer i geometrien, der finder sted under en faseændring i naturen, og den menneskelige erkendelses rolle i genkendelsen og undersøgelsen af disse ændringer, giver den nødvendige vejledning til at reflektere over den historiske faseændring, der finder sted i verden i dag. Poes personer er to brødre, hvis skib er fanget i en stor hvirvelstrøm ud for den norske kyst. I takt med at skibet trækkes længere og længere nedad mod ødelæggelse erkender en af brødrene den ændrede geometri i denne hvirvel, til forskel fra den der eksisterede i det foregående rum, og opdager på kreativ vis lovene i dette nye paradigme og redder sig selv, mens hans bror, rædselsslagen, hans sind i en tåge, klamrer sig til det gamle paradigme og styrter i døden.

Verden vil aldrig vende tilbage til den æra, hvorfra vi nu går videre til en ny geometri. Dette er tilfældet med pandemien, der slutter æraen med privatiseret sundhedspleje og fratagelse af sundhedspleje til de fattige nationer i verden; det gælder for det globale finanssystem, der allerede har været bankerot i årtier og nu går ind i et hyperinflationærisk eller deflationærisk udbrud, et system, der ikke kan reddes; det gælder en æra med endeløse krige, der blev sluppet løs ved Tony Blairs erklæring fra 1999 om afslutningen på national suverænitet, hvilket udløste de anglo-amerikanske "regimeændrings"-krige; og endelig enden på vildfarelsen om USA som en "unipolær supermagt" og "afslutningen af historien".

Man skal ikke forestille sig, at det betyder, at der

automatisk vil komme en bedre verden. Verden kunne fortsat, ligesom sømandens forskræmte bror, klamre sig til vrangforestillinger om det døende imperium, villig til at underkaste sig økonomisk forfald, krig, pest og hungersnød, frem for at afvise de falske aksiomer, for at opdage de nye principper der kræves for ikke alene at overleve, men også at bygge en mere perfekt verden.

Afslutningen på 20 års katastrofe i Afghanistan vil give den afgørende test: Vil USA bryde med det britiske imperium og handle ud fra dets egentlige egeninteresse... vil det se Afghanistan forvandlet fra en malstrøm af terrorisme, narkotika og evig krig til et knudepunkt for regional og kontinental udvikling og genoprette sin gamle rolle som "de tusinde byers land", korsvejen mellem den østlige og vestlige civilisation?

Det britiske imperium fortjener ligesom dinosaurerne ikke bedre end at uddø. Tony Blair og andre talsmænd for imperiet brøler deres raseri ud, ligesom Shelleys Ozymandius, over at USA ikke har adlydt deres diktater – eller som Blair så åbenlyst udtrykte det – at Biden-administrationen har fulgt det "tåbelige politiske slogan om at gøre en ende på de evige krige". At afslutte sådanne krige vil i sandhed, som Blair frygter, betyde afslutningen på imperiet. Måske var de blodige ISIS-terrorbomber i dag i Kabul beregnet på at stoppe Biden i at holde fast ved tidsfristen d.31. aug. for at komme ud, som briterne og deres aktiver i USA har krævet. Er det tilfældigt, eller udsender briterne stadig terrorister for at nå deres mål?

Dette er sandhedens øjeblik for civilisationen. Lyndon LaRouches begreb om de "fire magter", der kræves som en minimumskraft for at afslutte imperiet, ligger nu foran os. De fire store kulturer i Eurasien – Kina, Rusland, Indien og USA (som en destilleret repræsentant for europæisk kultur) – kan på dette skæbnesvangre tidspunkt forene sig for at gøre

Afghanistan til en model for at afslutte opløsningen af nationer rundt om i verden, der har lidt under årtier, eller endda århundreder, med afsavn, fattigdom og koloniale slaveri. Herfra kan et nyt Bretton Woods-finanssystem udformes af de samme fire magter og de taknemmelige nationer rundt om i verden, som vil deltage i bestræbelserne. Endvidere kan udskiftningen af det mislykkede monetære system erstattes med et kreditsystem efter Hamiltons principper for at stimulere genoprettelsen af de kollapsende vestlige økonomier, drevet af eksporten af kapitalvarer, der kræves overalt for at løfte enhver nation ud af fattigdom og blive moderne industrielle nationer. Kinas Bælte og Vejinitiativ har vist effektiviteten af en sådan tilgang.

Dette er ikke alene den moralsk rigtige ting at gøre; uden den er forfald og atomkrig praktisk talt uundgåeligt. Menneskeheden har tidligere stået over for sådanne farefulde øjeblikke. I visse af dem førte den manglende handling til et tilbagefald til en mørk tidsalder og affolkning. I andre førte visionære og kreative mennesker til skabelsen af en ny renæssance – Nicholas of Cusa i det 15. århundredes Europa; Zhu Xi i det 12. århundrede i Kina, Harun al-Rashid i det 8. århundredes guldalder i Abbasid-kalifatet og Gupta-guldalderen i det 4. og 5. århundrede. Den konfucianske renæssance, der nu finder sted i Kina, giver håb for fremtiden, men i en tidsalder med supersonisk transport og kolonisering af rummet må enhver sand renæssance være virkelig universel. Dette har netop været budskabet fra Lyndon og Helga LaRouche igennem det sidste halve århundrede, et mål, som kan og må opnås – eller som Helga Zepp-LaRouche ofte siger: En æra hvor "vi alle kan lægge en tidsalder af umoden ungdom bag os, og gå ind i en æra af voksenalderen, hvor vi koncentrerer os om menneskets fælles mål".